

II. évfolyam 5. szám.

Budapest, 1883. Január 1.

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDEKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDEKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYO MÁSA.
1883.

A 12 számból álló I. évfolyam 1 frtjával még megrendelhető.

A „Füstölő-Naptár“ MEGJELENT!!!

Kapható a „Füstölő“ kiadóhivatalában (Budapest, VIII., Eszterházy-utcza 12.)

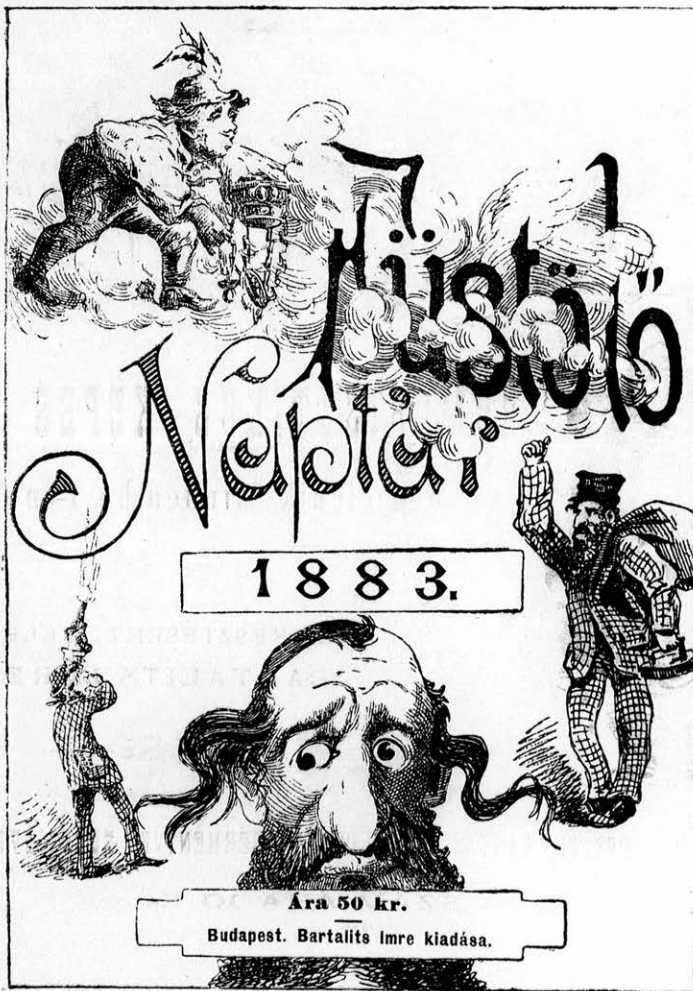
Ára 50 kr.

Hogy némileg tájékozva lehessen a t. olvasóközönség affelől, hogy mennyi minden mulatságot kap a jordán-világból e csekély árért, ide igtatjuk a tartalom-jegyzéket:

TARTALOM:

Naptári rész. — Beköszöntő. (2 képpel.) — A hónapok. (12 képpel.) — Zsidó nemesiczimer. (Képpel.) — Zsidó hála. (Ballada. 3 képpel.) — Egy sirkó története. (2 képpel.) — Megtörtént dolog. — Leánykerő. (Költemény.) — Egy áldozat. (Idyll.) — Nagykanizsai antiszemiták dala. — Rémes küzdelem egy szerkesztőségben. (Megörökítve 8 képpel.) — Bájos „Zsenkha“ esete. (Tragikus történet 3 szakaszban.) — Bálint gazda töprengései a zsidókérdésről. (Képpel.) — A ruhás boltban. (Képpel.) — Zrinyi Náthán. (Időszzerű tragikus történet.) — Honjodi Ábrohám dololja mogánokh. (Képpel.) — Magyarország a XX. században. (9 képpel.) — Keresztelés. (Költemény.) — Az uzsorás titka. (Elbeszélés.)

— Izrael története. A világ teremtésétől maig. (Képpel.) — Már késő! (Képpel.) — Rendkívüli ked- (A paradicsomkert. — Ádám és Éva „paradicsomi” vezmény a „Füstölő“ t. előfizetői részére. — Hirdetések.

Ára 50 kr.

Budapest. Bartalits Imre kiadása.

élete“. — Ábelnek szomorú vége és a zsidóság rémitő szaporasága, 4 képpel.) —

Zsidó-tizparancsolat. — Pholitik. (Képpel.) — Kohn ur fürdői elményeiből. (7 képpel.) — Áron a halálos ágyon. (Zsidó legenda.)

— Edj ödjes fhogásh csinálta edj izraelit. — Az országos vásár. (2 képpel.) — Tüske. (Költemény.)

— Borban van az igazság. (Egy ittas zsidó magánbeszéde.) — Még a zsidót is rá lehet szedni. (Képpel.) — A földön és a tulvilágon. (Képpel.)

— Beer Dániel életfilozófiai tételei a Beer Zámifához. (Képpel.) — Reb Mojsé. (Zsidó ballada.)

— A csirkefogók és a zsidók. (Képpel.) — A tulajdonjog. (Képpel.)

— Miről beszélnek a vidéken a szomszédok? — 48-ban. (Költemény. 3 képpel.) — A szolid becsületes ember. (Képpel.)

— A sürke.

Jönnek a hosszú téli esték, aki tehát kellemesen akarja azokat tölteni, s élvezetes perczeket akar magának szerezni, ne mulassza el megvásárolni a „Füstölő-Naptár“-t. Mert ez igazán tud nevetetni jó élczelivel, s ami fő: olcsó, nem mint ama gseftre néző, jó ízlést rontó „prespurgi“ naptárak.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára **10 kr.**

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adának vissza.

AZ ÚJ MOLOCH.

Füstölő: Hiába áldoztok ti ennek, judasárjak! Nemcsak, hogy tirajtatok nem tud ez már többé segíteni, de még ő maga is elsütyed...

Adjon Isten jobb esztendőt!...

Ismét egy év merült el a
Semmiség nagy tengerébe.
Mit hagyott fenn, ami miatt
Áldott lehet az emléke?
Magyar égen, boros égen
Oszlatá-e a sok felhőt? ...
— Adjon Isten a magyarnak,
Adjon Isten jobb esztendőt!

Hozott-e vagy egy jó napot:
Magyar honra, magyar népre?
Árverezés, licitálás,
Tudom vala nagy mértékbe', —
Végrehajtó sem hiányzott;
Az adó is busásan nőtt ...
— Adjon Isten a magyarnak,
Adjon Isten jobb esztendőt!

Most csak Iczig boldog, ki még
A tavaszongyongót szedett,
És most a 100 perczentekből
Házat épít, emeletest.
S míg a magyar sirva nézi,
Ő kaczagja a jövendőt ...
— Adjon Isten a magyarnak,
Adjon Isten jobb esztendőt!

Öesztendő! Öesztendő!
Mégis van egy nagy emléked. —
Lehet, hogy a zsidó értte
Öörkké is átkozt téged
Nagy gazságot fedtél te fel,
Míg adál egy kinszenvedőt ...
— Adjon Isten a magyarnak,
Adjon Isten jobb esztendőt!

Uj esztendő! Hát vajjon a
Te útag majd hová vezet?
Nem vonzsz-e majd leplet arra,
Mit az ó év felfedezett?
... Vagy azzal is úgy leszen, mint
A többivel volt ezelőtt ...?
— Adjon Isten a magyarnak,
Adjon Isten jobb esztendőt!...

Gágománnyok.

Január hó a statisztikák évadja. Ha annyi jakhez történik ki a nyaka csigolyáját, mint a mennyi tudományos fő igazad ma a kimutatások összetakolálásán: hamar meg lenne oldva a zsidókérdés.

Csakhogy — fájdalom — jakhez uraimék ugyancsak óvatosan járnak az aszfalton, s ha bukznak is, mindig — szerencsésen bukznak.

E statisztikák idényben nem lesz érdektelen, ha a bennünket poloska módra ellepelt judafajról is kimutatásozunk, s megengedjük Jókai dísz sakternek, hogy azt eszméi közép-szoltatva: felhasználja egy új — kevesebb fantázia és több valószínűséggel megirandó — „jövő század regényé”-hez!

A „Budapesti Hirlap”-ban egy Dr. O. kollegám a leghitelesebb források alapján kimutatja, hogy 1783—5-ben Magyarország összes lakossága 7,008,574 volt. 1880-ban pedig 13,728,622. E szerint hazánk összes lakossága száz év alatt meg sem kétszerezte magát.

Zsidó lakója 1783—5-ben összesen 25,377 volt az országnak. 1880-ban pedig már 624,680-ra emelkedett. Tehát ugyanazon időszak folyamán több mint meg-huszonnegyszerezte magát.

Már most kérdem, hogy milyen jövő elé néz Magyarország, ha kereszténysége 100 év alatt — tegyük fel — megkészezi magát és lesz: 27,457,244 lélek száma, zsidója pedig: 14,992,350?!

Bizony, édes magyarom, a török uralomnál is keservesebb kort jósolhat ebből minden igaz hazafi!

De ne menjünk ilyen messzire, mert a jóslás dolgában még eltalálom venni Jókai kenyerét. Számítsuk ki inkább, hogy hány góji mot tettek tönkre a múlt évben a mi drágalátos jakhezeink?

Dr. Keleti 624,680 zsidót mutat ki Magyarországon. Tegyük fel, hogy ennek csak fele része kötni való gazember, s ez is egyenként csak 10, mond tiz keresztényt tett tönkre (már pedig a legbecsületesebb zsidó is tönkre tesz ennyit) az elmúlt esztendőben: mi lesz az eredmény? — Az, hogy a mai kormány által üvegházi dísznövényként dédelgetett judafaj, a „Talmud” nagyobb dicsőségére ez évben nem kevesebb mint egymillió t száz hatvanegyezer hatszáz husz keresztény polgártársunkat juttatott koldusbotra!

És mit gondolnak önök, e rettenetes számoknak mi lesz a vége?

Egy parányi tollvonás „Magyarország” térképén! Az is csak a czimnél, a mely fölél Rothschildék arany betikkel pingáltatják fel:

„Judea”

E szomorú statistika után egy czifrát!

Az éjjel nem tudtam aludni (bizonyosan valami bitang jakhez párja környékezett) s hánykolódásomban az a gondolat botlott az eszembe, hogy azon esetben, ha a múlt hó végén felkötött Oberdank zsidó lett volna és Hugó Viktor helyett valamelyik Rothschild telegrafálja azt az ismeretes proklamációt: mi történik akkor? ...

Krik, jaj! Hogy lehet már kir. főügyész és -t ismerő gunárnak ilyen bolondot gondolni?!

Dr. Gágász.

Szhónjokschiphédek.

Aszthagatja: Herr van Bödtl.

— Ugyan Iczig, hogy méri ezt a bort?
— Nedjven krajczhár edj lither.
— Hát nem tud negyven krajczárért jobb bort mérni?
— Zalahleben! jobbat is mérném én; dhe mihtül, mikhur jobb már nineshen!

— Nodsád, én khedjedet szheretek!
— Igazán, Uborkavölgyi úr?
— Oljan ighaz, mint hodj a nevem Töhötöm, engedjen moghát megcsöhkolni thülem.
— Most nem, Uborkavölgyi úr.
— Háth mikhur, khedves nodsága?
— Majd ha hánytatóra lesz szükségem.

SÉTA BUDAPESTEN.)*

I.
A „LULU“.

Utmutató

A chinai stýlben berendezett
„LULU“ kávéháza

Dob-utca, a holló-utca sarkán 20. szám.

Az elegans világ találkozója.

Nyitva éjjel nappal.
Szolgálat á la Paris. Francia Conversáció.

III. NAPOLEON képmása.

*

Mennyi szemtelenség és hazugság egy vizitkártyán!
És ezt a főváros utcáin nyilvánosan osztogatják.

Istenem, ha ezt keresztény ember cselekedné, fogadok, hogy üzletét rögtön bezárnák, őt magát pedig a hűvöstre tennék. No, de zsidó fogdosza véle a tapasztalatlanokat, hát: dicséretre méltó esemény, haladása az erkölcsösségnek és emelkedése a magyar fővárosnak! Legalább az a sok zsidó firkász kölök, kiket a „Lulu“-ban láttam, okvetlen ezt híreszteli a 1/2 krajczer zsurnálban!

*

Tudják-e mi ez, a szerencsétlen francia trónörökös nevét bitorló kávéház?

Árverelő csarnoka a „zsidó fertály“ (Terézváros) zsidó kéjhölgyei bájainak!

*

És tudják-e mi ott a „chinai“ stíl?

Japáni asszonyokat ábrázoló tapéta a falon és egyéb semmi.

*

És tudják-e miféle elegans világ találkozója ez?

Családjuktól megugrott kártya hősök, bukott kiskereskedők, kicsapott börzianerek, handlék, hordárok és mások titkai után sóvárgó revolver zsurnalistoké!

*

És a szolgálat á la Paris?

Dupla kréta, tripla ár!

*

S a francia conversáció?

Hep, hep! és újra: hep, hep!

*

Végre ki az a III. Napoleon képmása?

Egy tubákos vén zsidó, ki ép úgy hasonlít III. Napoleonhoz, mint Wahrmann — Istóczyhoz!

*

Mielőtt tovább mennék, óva intem a keresztény világot e büntészek kerülésére, s ha meg nem aprehendál a Mihásznak fő muttija: becses figyelmébe ajánlom a belügyminiszter ur ó legkegyelmességének!

S most — tovább!

Ábrís.

A vácsi utcában.

Üdvarló: Nudesád, ez a bokét két florén és ütvenkrajczáromat kostálja a hordár purtóval. Fogadjá e mai nap emlékeöl.

Hebron rózsá: Küszönüm. A mámi fogja ebből dupla rebach kiárolni.

*) E rovathban egymásután fogjuk bemutatni a főváros hírhedt zsidó (keresztény ünecs) ületeit. — Szerk.

K R Ó N I K A.

Deczember hó.

16-án. Sopronban ismét bucsura járnak a zsidók ablakai alá s díszes éjjeli zenéket rendeznek. De mivel érzelmeik által annyira elragadtatnak az illetők, hogy még az ablakokat is beverik (Csupán azért, hogy annál „közvetlenebbül“ juthasson a Morpheus ölében szendergő jordánhoz a megtiszteltetés különféle kinyomata) s lelkesedések a tulzásba menvén át, simogatás helyett a zsidó-oldalbordákat udvariatlanul döngetik, a zsidók rosszat tételeznek fel a tünnetökről s „izgatók“-nak kiabálják őket. S katonaságért futtatnak, azzal fenyegetőzvé, hogy, ha nem helyeztetnek kellő ortalom alá, — kivándorolnak! Az e miatt való félelmet legfeljebb az enyhítheti, hogy alig tételezhető fel a zsidókról ily nemes, hazafias cselekmény.

17-én. Az „Edjenlűschék“ nemcsak a tiszta-eszlári ügyben képes „szenzációs leleplezéseket“ tenni, hanem az egyetem körében is. Újabb kutatásának eredménye az, hogy az egyetemen tulajdonképen a szemiták az antiszemíták. Mikor Istóczyhoz üdvözlő-iratot küldött az ifjuság, a zsidók valóságos apprehenziót csináltak, hogy őket kihagyták a dologból. Aztán a vigneteket nem a keresztények kaparják le? Minek olvassák a papirosról azt, a mit ugys minden egyes zsidó-alakról leolvashatnak? Ezekben pedig legkevésbé szűkölködnek. Mivel pedig a „zsidó plágárok“ a szennyet és piszkot nem képesek teljes mérvben, s zrinte ott képviselni: számos példányt ereszt meg Harkdáni oraság az „Edjenlűschék“-ből, melytől azonban, mint halljuk, az olvasó szobát megtisztították.

Beküldetett. Alsóvadászi II-ik Rákóczi Jakab és neje szül. Somlyai Báthory Rűfkele miután Szilágyom. nagyrésztét uzsorára és hamis váltóval kirabolták és egy országos híru derék tudósunkat megdíszalbumoztak, — nemes foglalkozásukat folytatandó: Deésre tettek át lakásukat. Ajánljuk az ottani tisztességes körök figyelmébe.

— St. Mór budapesti zsidó ügyvéd csak azon feltétel alatt ígerte ítélet előtt megszorult keresztény megbízójának kiadni a behajtott pénzt, ha az neki 100 frtot ott hagy tisztelet díjúl; visszavonja az ügyvédi kamaránál 1882. szept. 30-án beadott fegyelmi panaszt, s vesz neki egy ujonatuj Talmudot. De biz ez a levél is az ügyvédi kamarához került. Várjuk a dolog végét.

20-án. Scheuthauer a dadai hulla fogait összehasonlítván a Solymosi Eszter testvérei fogáival, bár a hasonlóság közöttük nem fedezhető fel egyáltalán, azt állítja, hogy az álhulla a fogakból indulva ki, a Solymosi Eszterre. A következő alapigazságból indul ki: számos eset fordul elő, hogy a testvérek fogai egymástól a legnagyobb mértékben elütnek. Itt épen az az eset fordul elő.

24-én. A „Nemzet“ szerint a zsidók több keresztény hitűdős bizonyítványait tudják felmutatni, a kik azt bizonyítják, hogy a zsidók nem követnek el rituális gyilkosságot. A „Nemzet“ azonban elfelejtette még hozzá tenni, hogy mennyit fizetett az „Alliance Israélite Universelle“ minden egyes hitűdősnek. Különben elhiszszük, hogy nem láttak még azok a hitűdősök sakterozást. Hiszen mi sem láttunk még egyet sem.

A „Pannoniá“-ban.

1-ső gavallér: Czigánj! Hózzon nekem el a „Fatinicza csárdás!“

(A czigány bámul.)

2-ik gavallér: Nem! Hózzon azt a „Kornyikás hangrangok“ keringő, mely szólja idj: Taj laj da dajrom, traj laj da dajrom....

(A czigány tovább bámul; végre rázendíti):

„A zsidónak nincsen orra, hejre tyu,
Leharapta a sógora hejre tyu, tyu, tyu!
Nesze kutyá, zsidó orra, hejre tyu,
Nem kaptál még ilyen jóra, hejre tyu, tyu, tyu!“

1-ső g a v (Köpködve.) Nu? mogo czigánj csófolni akarja nekünk?

2-ik g a v.: (Az elsőnek sugva) Hadd el Izidorleben és ledjel büszkés! Ű zenére tette a mienk orrunkat!

Honjodi Ábrohám dololja moghánok.

Von Ágalleben ün orczátlan ember!
Mert a moltkor engem „kholté-gának“ mondott.
Meg ne reszkhirozza ez a szhem-telenség
Thübbet velem, annyit thiszta szivbül mondok.
Mert thodok isthenem örökre meg bánja,
Hogy khigyemed velem khiallott a sikra!
— Hegedülhet aztán róla a szent Dávid,
Vagy khesereghet rajt Jakhub ophánk sípja. —
Mindegy! duellomra hívök önt azonnal,
Cshak még egyszer azt a „khol-léga“ szót halljam.
Az a szhemny-fhalthat nem thörök meg mogomon,
Ógy is elég van már a nélkül is rajtham.
Az igaz, hodj én is rongyot sze-degethek,
De én böcsületes óthon jothok hozzá,

Míg ün, a mint hallom, ordiner rongyait
Místhöl összehordott khész halomból orza.
Ün cshak irodalmi rongyszhedő „Her khollog“.
En phedig thürvényes rongyos zsidó vagyok,
Vigyházzon moghára, hodj össze ne jöjjünk,
Merth én rajt etj sikra böcsüélet nem hagyok.

Macesz.

Szemita hírek a vidékről.

Etelmesség (helyesebben: szemtelenség) netovábbja: Nagy-Kun-Madarason nem régiben egy zsidó, árverésen egy négyszáz forint értékű házat vett 300 frtéért, s ma már erre a házra 5130 frt hitelt kebelveztetett be! Mondja aztán valaki, hogy a zsidó nem etelmes!

Mező-Turi levelezőnk írja, hogy ott a zsidók orczátlan-sága már annyira ment, hogy a legnagyobb kényelemmel telepednek le a ref. templom ajtajába, s onnan gajdolnak a ki- és bejáró hívek fülebe az ő portékájuk kitünőségéről. — Hát Lukács Dániel ex esperes ur zsidó rabbinak hiszi magát, hogy az ilyesmi felett szemet huny?

Szolnokból veszszük a szenzációs hírt, hogy a biharmegyei tanfelügyelőnek küldött Sipos Orbán volt jász-nagykun-szolnokmegyei alispánt a megyéje közönsége vissza hívja, s e miatt Beniczky Ferencz főispán le fog köszönni! Sőt már az új főispán nevét is emlegetik, ki születésére nézve leges-legorthodoxabb — zsidó! Neve: Herendi József. — Szervusz neked szegény „Gyász-Nagykun-Szolnok“!

Redakcióban.

- 1-ső Kóbi: (Az ajtón berohanó 2-ik Kóbihoz:) Igaz?
2-ik Kóbi: Igaz.
1-ső Kóbi: Valóban?
2-ik Kóbi: Valóban.
1-ső Kóbi: Megtalálták?
2-ik Kóbi: (1-ső Kóbit kiigazitva:) Eltaláltak!
1-ső Kóbi: Solymosi Esztert?
2-ik Kóbi: Nem.
1-ső Kóbi: Hát mit?
2-ik Kóbi: A pofámat!

REBACH. Az órákirakat előtt.

— Nácziélben! Budapestén már d. u. edj óra; lásd Phekingben még csak reggel hat óra körül jár az idő.

— Pínkászlében! Edj nadjszerő gondolat! Minden reggel kirándóhatnók magonkat Phekingbe, s lenne nekünk épen edj fél nap rebach.

A koresma ajtaja előtt.

Paraszt: No, jordán, kidobtak?
Zsidó: Nem baj az, legalább nem kellett a kontót khifüzetnem.

Rosenzweig Jeromos dísz-sakter ujévi üdvözléte? zsidó Jatyafaihoz.

Elmúlt edj esztendő, ój jüve helyette,
A sakterezés is ójra megh lesz khezdve.
Mig a sakterkémem gojokat posztitja,
Ütvüs khitonál, hodj aztat elsimítsa!

Baldag ój esztendüt Izroel fiai,
Teljesöljön nektek szivetek vágyai; —
A hány goj lányban megfordólt sakterkémem:
Az ég a fejnkre annyi áldást mérjen!

Kéngöz.

ROBBANO BRITTIKÁK.

Diákosan.

A zsidógyerek eltanult néhány diák szót keresztény társától. Henczegve dicsekszik tudományával, s apjának diákul köszöni meg az ebédet:

„Conducat sanitati!“

— Nohát köszönd meg anyádnak is diákul, — mondja az öreg H. Dávid.

„Conducat sanitati!“ — mondja a gyerek.

— Nem jól van, — igazítja az öreg, — annak ugy illik mondani: „Conducat sani má mi!“

Árverésen.

Mint szokott lenni, egyik licitáczió is nagy számmal vettek részt az árverés hiénái a zsidók. Két zsidó együttesen vett meg egy rozsdás puskát, mely meg volt töltve. Hogy a töltés kárba ne vesszen — a puskának alsó rugója nem lévén — azt a tanácsot adta egyik, hogy ő majd a puszka elé fogja tartani kalapját, aztán amaz szép lassacskán-huizza meg, hogy a golyó a kalapban maradjon. A sárkány lassan felhuzatik, s leeresztetik, a zsidó kalapja átlynkad.

— The osthoba! — kiáltott fel a kalaptulajdonos. Nem meghmondtham, hodj langsam rántsd meg azt a puskát!

Magyarosodás.

Két jó barát találkozik egymással. Az egyiknek testhez fészülő magyar ruha, a másikon bő német bugyogó.

— Hát te nem vagy már magyar hazafi, elgermanizálód-tál? kérdé a magyar ruhás.

— Hagyd el barátom! Nagyobb hazafi vagyok én nálad.

— Hogyan? — kérdé megütközve a magyar ruhás.

— Hát úgy, — felelé a német bugyogós — hogy én a nagy harang kontójára zsidó szabót csaptam be, mig te becsületes magyar szabó fejét aggasztod, a soha meg nem fizetendő magyar ruha árával.

Számár-e, vagy bolond?

— Ugyan mondja meg Iezig micsoda maga inkább, s z a m á r - e vagy b o l o n d ?

— Már „szhomszéd“ azt magham sem thodok, dhe azt hiszem, hodj én a k h e t t ő k h ű z ő t t á l l o k k .

A mit már használtak.

Zsidó: Djódszerész ór, nem todna valami jomrcseppet készíteni?

Gyógyszerész: Hogy ne, már itt is van; csak 40 kr. az ára.

Zsidó: Jój de drága! kérem, nem szökséges, hodj ój ledjen, nincse ollan a mit már használtak?

Jebuzeus nóta.

„Jobb máma egy veréb
Mint holnap egy tuzok.“
Meg van az már nyúzva
A kit én megnyúzek

Jobb szeret az százeszor
A pokolba futni,
Mint még egyszer az én
Kezem közé jutni.

Brézli.

Beer Daniel életfilozófiai tételei a Beer Számi kis fiához.

Djőjtí a herr van Bodl.

Zhámileben, ne théveszél a gradaczhian ad pharnasum: főtjölő, auszverkhauf; geld auf alles és edj rhémithő nadj bokhás, ekhor vadjol the már thégedet edj miliomários.

Edj özelethi thitokba is bevezethék thégedet, thodjál meg, mi a módja edj legolcsóbb reklamthól, menjél Zhámi edj indjenes fhelolvashásba bhele, khössél be a thiedet khépe s azuthán szhizshvegve jojghoshál théged; akhor a thöbbiek, a kik a deklamaczhiánt nem hallanak thöled, meglökhik thégedet, the phedig cshapol edj nadj

lárma, hodj a barbár ghajok théged, a bheteg embert megverthék, 6 hétig mindig emlegethik théged a sarnalok, idj ismeri meg az eghész világh a thied fhirma, — nadjszerfi reclam.

Fhijam, a khatonáskhodást ajánlok nekhd... kherüljel.

Ne thodjon a thied bal khéz, a mit a thied jobb khéz zsebre dogta.

Ia valakhinek szhiveséghből edj szháx forinthost fhelválthol, ne ledjen nálad, sophán khilenczvenkhilencz fhoren.

Cshak oljan ellenshéged ledjen a ki cshak szhidni thódja théged, de a khit the megverthél, aztat mindjárt engheszheljel khi, mert az nem khóstálja shemit.

Ninchen jobb bhak, mint a rebak.

Ia jóthékony czélra djőjtenek, the ledjel az első a khi djőjt.

Mikhor a hábaru khitori moghat, ne fhéljel atthol, the ledjel a legesleghélső, a khi felcshap lihferantnak.

Ulpianus Iczig, jogász és Aesculapius Pin- kász, orvosnövendék discursusai.

Ulp. I. Magonk khüzött ledjen mandva, mégis sak nadj revolver blatt lehet az az „Adjonlüttség“. Ódj látszik, hodj a mieink, a nemzetnek nem kellü „Nemzet“ mellett, ebbe a sor-nálba helyezik bizodalnokhat.

A e s c. P. Nem is csoda! Nadj hirnevet fogja az „Adjonlüttség“ szerzeni. Számos érveknek vadjon birtokában, melyekkel meg tod hazodtolni minden ritoális vádakát. Sak az a fű baj, hodj edjáltalában nem akarja az érvekkel állupni.

Ulp. I. Tisztelem benne, hodj nem akhar még nadjobb baklúveéseket sinálni.

Ulp. I. Valami sajtúptürt akarta maga ellen indíttatni, hodj a vizsgálatot félre vesze.

A e s c. P. Váj! Itt sötörtököt mandatt neki revolvere. Bizony félekh, hodj az igazságot a tyuk is kikaparja s edjzer a khursu eltűrük.

A e s c. P. Halluttham edj jellemzést a mi Plágainkról. Az ő francia tudományát edj khitőnő nyelvtudósonknak küszöneti, ki nadjnehez nem isak be toda venni neki tükfejébe az illet nyelv. — Todod menjit kapott érthe?

Ulp. I. Bizamosan felét annak, mint a menjit megigért. A e s c. P. Nem! Hallga és fíjdeld mogodat! Edj küvér állutth tudmáj. Der ist waar. Edjenes forrásból todok. Ez djalázatosság. Hallgassok el vele magonkat.

Ulp. I. A „Nemzeth“ feje a Láng addig nyaldosta a felsőbb kürnököt, mig az onivertásba is betolakodta magát.

A e s c. P. Edjjele több, ki a goj juristák ellen s mi mellettönk mökedik.

Ulp. I. Todod te, hodjan ledjel edj gavallér, mikor rebachot is sínálsz? Megezsel a „Garami“-ban edj khávéhoz 6 sötemény. Fizetsz majd edj darab, s nagy böszkén adsz a Sándornak 2 krajczár borraivalót. Vadj te edj gavallér, s vadjon neked 8 kr. rebach.

A e s c. P. Hát a bierhasban minek iszul te mindég sört?
Ulp. I. Hodj ne khelljen a pinczérnek borraivalót adni!

Avasmegyei zsidó nagyságok.

I. Schmekszer Számi.

Hajdanában Homér születéshelye fölött hét város vitázott; Számit Sárpalota város egymaga sem akarja mint tulajdonát elfogadni, daczára annak, hogy Számi itt kezdte meg pályafutását, itt kopaszodott meg, s még most is itt éli világát!

Pedig Számi híres ember!

Híres mint orvos, mint tőzsér és mint kahal!

Mint borbély kezdte, mint orvos folytatta, és mint főorvos fogja befejezni pályafutását... Palaestinában!

Az orvosi tudomány szerelte neki a pénzt; a pénz kölcsönzött neki tekintélyt, a tekintély kahalhi méltóságra emelte!

Ez aztán karrier!

Számi ügyes orvos! Idáig egyetlen egy beteg sem halt el gyógykezelése alatt, a ki csak gyenge főfájásban, náthában, szorulásban vagy éhlásban szenvedett. A nehéz betegek orvoslását rendesen kollegájára szokta bízni.

Számi fölötté pontos. Előbb el nem hagyja betegét, mig a számlát el nem készíti, bemutatja és kifizeteti. Egyebet nem szokott fölszámítani csak a fuvert az utazási fáradoalmakért, orvosi tanácsért és a recept megírásért esedékes díjakat.

Számi fölötté kegyes is.

Ha a beteg pénzkészlete nem fődözheti Számi számláját, a kegyes ember pénzfejében elfogad naturalékat is. Nevezetesen gabnát, babot, lencsét, borsót, ludat és nyulbört!

Számi megállja helyét mint megyei orvos is.

A gyermekeknek himlő elleni beoltását a vidéken, rendszeren este végezi, a midőn szemérvy segélyével is csak keveset lát. Nem csoda aztán, ha sok goj elhal himlőben, sok pedig akkora ripacsokat hord az arczán mint a jól kifejlett kökény; de azért az oltásért fizetendő díjt az édes anyján is s a megyei számvévo uron is megveszi.

Előbb beteg marhák is gyógyított — nagy szükség lévén állatorvosokban — ma már a marhákál csak annyiban foglalkozik, a mennyiben az esett marháról ő állítja ki a hivatalos orvosi látleletet!

Számi békeszerető is!

Ha a peres atyafiak a verekedés közben szerzett súlyos testi sértés konstatálása és az orvosi látlelet megszerzése céljából hozzá folyamodnak, mindegyik féllel előbb lefizeteti a 4 frtnyi csekély taksát, azután a peres atyafakat azon utasítással küldi haza, hogy előbb panasztétel végett a bírósághoz be ne fáradjanak, mig tőle a visum repertum átvétele végett meghívót nem kapnak. A felek távoznak és várják a meghívót, mindaddig, mig végre kibékülnek a — temetőben!

Számi ezen jeles tulajdonainál és kibeszélhetlen érdemeinél fogva méltán várhatja, hogy a jövő évi tisztujtás alkalmával megválasztják megyei főorvosnak!

Számi nemcsak jeles orvos de nyelvudós is. Beszél: németül-zsidóul; zsidóul-németül; németül és zsidóul. Harmincz éven keresztül szorgalmas tanulással zengzetes magyar nyelvünket is annyira elsajátította, hogy magyar beszédjét tolmács alkalmazása mellett ma már a parasztember is könnyen megértheti!

Számi köztisztelteben részesül.

A zsidók neki, mint kahalnak, uton-utfélen kezét csókolnak. A nagyurak meleg kézzorítással üdvözlik. A derék polgárok nemcsak kalapemeléssel, de egész testüknek alázaatos meghajtásával fejezik ki Számi előtt hódolatukat. A kis urak rendkívül megtiszteltetve érzik magukat, ha Számi velük te — tu poharat iszik.

Száminak, mint nagy férfinak ellenségei is vannak.

És ezek azok, a kiket Számi száz perczentes kölcsönnel boldogított; de meg azok is, a kik valaha a sárpalotai kórházban a Számi gyógykezelése alatt voltak és kiket ott hosszabb időre a pénzkézelés gondja alól fölmenteni kegyeskedett.

Ezek a gonosz nyelvek valahányszor Számmal találkoznak, mindig a gojok ezen ima szavait dudolják: Szabadíts meg uram a gonosztól — és hozzá teszik — meg a Smekszer Számi orvostól.

*,
Mi, a kik Száminak tisztelői vagyunk, őszinte szívből neki azt kívánjuk, hogy a nagy Jehova éltesse őt — még igen sokáig és a jövő évi tisztujtás után legyen főorvos — Palaestinában!

Judenfreund.

A „Henzi szobor“ előtt.

Iczik: Menji vas! Menji kályha kitelné magát belüle!
Kóbi: (Sóhajt.)
Iczik: Nü, mi letthe théged? Miért vadj idj lestim-
mülve?

Kóbi: Hadjál el engümet! Bósolom és kesergüm.
Iczik: Osztánd, wartim?
Kóbi: Wartim? Lieber Gatt, minek mondjak én aztat,
mikor a Hentzi-szobor mégse nem lesz az enjim.

Iczik: Jaj, te petsovits! Mit akarod te ettül a szob-
orttil?

Kóbi: Hozofság! Azt akarok, hodj ne ledjen tübbit
„szédjen oszlop“ a mienk országnak! Azt okorok igen, s mast
már todod!...

Iczik: Igazán semmit se nem todok! Vadj the vadj
meschüger, vadj én balandóltam meg mogomat. Wie willst dü
cbtül a csófsághül „böszke“-ség csinálni a mienk országnak?

Kóbi: Iczik, látod, hodj te letté mogodat tsakodjan edj
baland! Nincs-e nekönk edj Ü t v ö s, edj gewalt ész, edj grojsz-
artiger талант?... Nü, hát akarok a Hentzi kilükni, s az Ü t-
v ö s, ki csinálja nekönk edj másik Eszther, nyakig vasban bele
öltetni!

Iczig: Kóbi, én bámolom magamat! Te vadj edj nadj
hazafi, edj Robespierre, edj Kaschuth Lajos, edj ój Haj Bernáth!
Éljen!... A Hentzi szobor megvithetünk a „Küzpanti
irád á“-val!

Aranysossy (ezelőtt Zlattner) kritikus.

Éphen a phénzemet olvastham, mikhar a „Bodapesti
Hirlaph“ olvastam. Elhihetik, oraim, hodj sherenjén járt a
khezem ezen djönörü foglalkozásnál, de bámolatában ellalth
szhenem, szhám azon czhik olvasásnál, a melynek neve: „Nincs
thöbbé khövér ember“. Háth — gandaltham moghamot —
tháln baland ghambát etthe az az ór, hodj iljeth mer irni,
vadj a t. publikom akharja bolondnakh meghartani? Ű a bal-
land! Liphótmezőre vele! Tholán Herr Ajvey dakthar jobb
mediciner minth én vadjakh? Wie heist? Hozogság amith
mandja! Leghalább én nem hiszek őt! Sajáth thapaszthalásam-
ból mandakh! Nü! Herr Ajvey mandja: akhi khevés eszhik,
az hüvér lesz. Itth vadjakh én mogham az élő phélda. Mikhar
én mégh „népthanító“ valtham, (khérem valóshágos népthanítóhó,
merth én thanitottham a nép, hodj khell másnakh dolgozni, és
moghánok éhen meghalni) eghész nap thümthem moghamnak a
jomrát a más khenjerébül, méghis olj sován volthom, akhár a
hét szökh eszthendő; de a hodj khevés eszem a magham khen-
nyérbül, azótha nem férekh edj eghész faluba.

Nézékh megh oraim, miljen mód ajánl a Herr Ajvey,
hodj lesovánodjanak! Reggel 8—10 lath hús, 2 lath zwiach
vadj piritós khenjer. (Aj!) Délben 10—12 lath hús, 2 lath pi-
ritós és 2 pohár vörös bor. (Vey!) Délután 4—6 lath hús zwi-
bach és thea. Este 6 lath hús, 2 pohár vörös bor és grog. (Ajvey!)
Négyszher enni edj nap! H a r v e y-geschrien! Hodj letheth ethől
sován lenni az ember! Mikhar én mégh Zlattner valtham, so-
khat zabáltham, és sován valtham; mosh hodj Aranysossy a
nevem, khevés eszem s méghis khüvér vadjok. És én eszhem
veres hadjma és száraz khenjer reggel, száraz khenjer és veres-
hadjma délbe, esthe phedig edj pohár viz és szhárakhenjerer
vereshadjma.

És az az ór mégh cshófolja a szegénj thanító! Mondja,
ha a khüvér lesovánodjat, udj löjtögh rajta az övé khobát, mintha
edj népthanító bujta volna bele mogáth. Khérem, nekhem jó nadj
kabáthom vas; de ha betheszem a zsebibe a thalmud, a má-
shikba a phénzháreza, olyan khüvér vadjok, akhár eshak a
Mohácsa bácsi!

Udje, hodj ledarangoztham ezth az orath!

Aranysossy azelőtt Zlattner.

Bálban. (Szünetkor.)

Bankár: (A cigány primáshoz.) Nü? Miért
nem hözza a maga akkur is, mikur eszik!

Czigány (pofázva): Mirt nem irtek hozzsza.

Bankár: Gatt, a goj! Ünseráner azirt, hojd
eszik, todja eczzerre hözni is, nyözni is!

Zsidó ganef.

Blau a nevem, blau
a hátam,
Mivel csalog nyiltan,
bátran,
Hanem azért mégis
csalog,
Mindaddig míg meg
nem halok.

De ki az ki vissza
riad
Egy pár pofon, ütleg
miatt?
Mikor oly busás az
ára
Goy keresztény ro-
vására.

Mi a sziv itt? mi a jellem?
Készen vagyok én ez ellen!
S mért félnék a jellem-harczon,
Ha bocskorból van az arczom!

Brézi.

Zsidó-rebell Tevelen.

Van Tolnamegyének is most már német Bródyja: Tevel.
Az a híressé vált nagy község, hol néhány vignettás palacz,
néhány a falra kiragasztott „Csak keresztényeknél vásároljunk“
féle illusztrációk annyira mozgásba hozták a járás kelepelő köz-
igazgatási gépezetet, hogy kerekelt oldva lelkenzve jöttek, föl-
a zsidókban kár ne történjék t. i. azokon, kik csak papiron füg-
függesztve tekintettek le megvetéssel a mellettök elhaladó go-
jimra. És ha ezektől megtisztította az ügybuzgó szolgabíró ur a
fehér falakat, nemcsak a falaknak tett kedves szolgálatot, hanem
megtette a miniszter utasítására azt a hivatalos kötelességet is,
mit a községi bakternak is meg kell tennie. Eltávolította azokat
a hü arczképeket, melyekben a goj fölimerheti ama nagy embere-
ket, kik a fűzfa sippal csalták lépre a vakonrohánó gojimat.
Ebben nincs mi gáncsolni való sem, midőn valaki annyira ön-
megtagadó, hogy kezeit nem félti az elcsunylástól; hanem
ennél többet is megengedett magának a szolgabíró ur és egyik
alantas hivatalos közeg. Házmozást tartottak, nem találván a
keresett Esztert — die Jungfrau von Eszlar — ügyes fogásnak
tekintették a „Füstölő“-t és ikertestvérét a „Rebach“-ot. Re-
bachnak gondolták jó ez is, hogy hiába ne jöttek légyen: kon-
fiskálták mindkettőt — és elvitték magukkal. — Megjegyzendő:
Scheuthauer nem volt velök, majd felküldik neki a leletet gor-
csövi vizsgálat végett.

A szolgabíró ur várja a „trifli“ rendet, viselje jó egész-
séggel a kapóra jött dekorációt; de azt mégis kérheti egy al-
kotmányos ország, melynek egyik ismérve a sajtószabadság, hogy
a szolgabíró ur ne foghagymaszag után szimatolja a „triflit“.
Azt az elkobzott „Füstölő“-t és „Rebach“-ot pedig, melyekre az
államtörvényez sem tette reá a kezét — ki még is csak több szak-
ember egy szolgabírónál — adja vissza előfizetőinek; mert va-
lakinek eszébe jutna erőszakoskodásáért bünyvádi keresetet indi-
títani. Közszolgálatban szerzett érdemei nimbuszszal vették kü-
rül; ezt a nimbusz koczkáztatni hagyasmazagért — annyi mint
kiállani 80 foknyi melegben „Schneemannak“.

Horvát Simon Judás.

Ágai Dalfi dala Magyar Kakashoz.

— Főtyűl a „Borsszemlő”-ben. —

Poffoddal alszom el,
Poffoddal ébredek.
Kimondhatatlan az,
Mit érted szzenvedek.

Esernyűvel járom,
Esernyűvel medjek,
Melyet már a hátam
Jój beh megérezett!

Böszkhe valth Ólkhomra
Egész Phalaestina,
S mast kellend páfámnak
Érte pirólnia.

A ki regbesógtál
Átkhuzott goj jerek:
Poffoddal alszom el,
Poffoddal ébredek.

Kéngöz.

A BIRÓSÁG ELŐTT.

Iczig: Khérem alásban bíró ór, ez a madjar enghem ghazembernek nevezte.

Bíró: Igaz-e ez, Ferkó?

Vádlott: Dehogyan igaz, instálom. De hát különben nem szabad ezt a zsidót gazembernek nevezni?

Bíró: Bizony nem szabad; azért bűnhődöl.

Vádlott: De hát instálom, a legnagyobb gazembert szabad-e a legbecsületesebbnek neveznem?

Bíró: Ezt nem tiltják a törvények.

Vádlott: Akkor én ezt a zsidót a legbecsületesebb embernek nevezem.

PHOLITHIK!

Jőlölthem eddig az
Anthisemithákat,
Mivel a sok csolást
Szemem khüze vág-
tak.

Nem jőlölök thü-
bet!

— Pholithik az
élet —

Hiszen ók thürvé-
nyes
Jogaikkal élnek.

Igy khüll meghürthénni
Az ország dolgának,
Fhülcshaptham hát én is
Anthisemithának.

Phersze, hodj én ez cshak
Pharaszt előtt mondok,
Hodj khicsit széphitsem
Elóthtúk a dolgot.

És van nekhem khüztök
Phumphás selem-élet.
Érthek én a világ.

— Pholithik az élet. —

Macesz.

T. olvasóinknak és munkatársainknak boldog újévet kívánunk! — K. L. A naptár még e pillanatban kapható. Azt hisszük azonban nem sokáig. Mert nagy iránta az érdeklődés. Egyre sürűbb a megrendelés. — L. O. A „Füstölő-Naptár”-ból azért küldtünk 11 dbot, mert 10 példány jár egy ingyen példány is. — Tevel. Annak idején a „Függetlenség” „Törvénysértés” czimen terjedelmesen közölte. — Zilah. 1000 szerencsekirovát az új évre! Közlebről magánlevél megy. — K. Károlyi Ajánlhatjuk az „Esztergomi Közlöny”-t s a „Szilágy és Vidék”-t (Zilah); tapintatosan, minden igényeknek megfelelőleg vannak szerkesztve. Nem úgy mint némely vidéki lapok, melyek nyakra-főre ollóznak a fővárosi lapokból. — Z. K. Csak sajnálhatjuk önt, hogy a zsidó-közvetítő svindlernek hálójába került, többet nem tehetünk. E „nemes” pályán is kauzió sikkasztó jordának működnek. Keresztény inkább izzad, nyög, de lelkeire ilyen nem fér. Forduljon a törvény embereihez. — K. E. Igen is! A „K. Cs. L.”-t értették. — F. L. Nem ér egy „Babszem Jankó” viczet sem. — S. B. Expodál, akárcsak a brittanika. — G. László (Bpest.) Arra a „szennylap” kifejezésre már egyszer megadtuk a feleletet. Igaz, „szennylap” a mennyiben „zsidók”-kal foglalkozunk. Itt akkor vajon milyen lapnak neveznék el a revolverek, ha pl. az „Egyenlőség”-gel behatóbban foglalkoznánk? — B. Ferencz urnak. Megkapták, ha így czimezi is: „Üstökös” Budapest. — L. S. Keressen fel bennünket valami jó aprósággal. — Honszerető. Munkásságát mindenkor szívesen vesszük. — Csalányfi. Csak türelem. Mindenre sor kerül, ami jó. — Háxli. Mellőznünk kell, mert érdekesebbek állanak rendelkezésinkre. — Zuzár. A „hymnus” nem közölhető. A „Vers” is sok kívánni valót hagy hátra; azonban megkísértjük rajta valamit javítani s így talán hozzuk. Az okmánytárba valókat most mellőzzük. — Csutóra. Válogatunk belőle egyet mást. Folytassa! — G. Mátyás. Jóakarattal azzal nem viszonzhatjuk, hogy „besorozunk szavait” — Navi. Akad közöttük egy pár közölhető apróság. — Homokpusztai. Csak több humorral! — Khóbi Sakter. Prózát írjon! — Fillszteus. A talányokra sor kerül. — Nyaktilló. Verset mentül kevesebbet és mentül jobbat. A régebbieket megkeressük, ha jók lesznek, besorozzuk! Próbáljon apró humorisztikus dolgokat prózában; azok, azt hisszük, jobban fognak sikerülni. — Maczes. Köszönjük. Üdvözlét! — Ft. K. K. urnak Udvarnok. Nem érdemesek azok a szemtelen panaszlók a torzképre, kik minden percen törvényellenes dolgokat igyekeznek csinálni. Az ily arczatlan tolakodás náluk napirenden van. A betűi nem sokat javít rajtuk. Nem pirulnak azok akkor se, ha a g-i szbiró másképen bánik is el velük. Különböen mai számunkban említés van téve ilyen forma esetről. — M. Z. urnak. Hogy annál a zsidó fiakker- és kofa-lapnál működő Kronstein úr sokszorosított fővárosi leveleivel gsetél s ulti fel a jóhiszemű vidéki lapokat, jól tudjuk. A magyar zsurnalisztikának eme sörpédekeit a Plágai-félékkel együtt még eltipornunk nem lehet. Az idő mindent meghoz magával. — Abczug. A jordán revolverzsurnalisztákat és képviselőket a király-utczai lebujszokban mindég megtalálhatja. — G. urnak Bättaszék. Nagyon terjedelmes. Sok a közleni valónk; takarékoskodni kell a helylyel. Rövidítse meg. — Judenfreund. Folytassa! — D. G. I. Csak tessék beküldeni. — K. B. Nem közölhető. — K. J. (Zovány.) Közönet az érdeklődésért. Kopogtasson be hozzánk valami csipő „fustók”-kel. Kérjük lapunknak ismerősei körében való terjesztését. Bokros teendőink miatt kérdéseire csak későbbben fogunk válaszolni magán levélben K. Ferencz úrral közöltük a közlendőket. — T. I. Nem sikerülnek! Újjólág megjegyzzük, hogy hagyjon fel a verseléssel. Háttha a próza jobban fog sikerülni. — „X.” Nincs az egész terjedelmes, hosszú lére eresztett históriában egy életre való szikra sem. — Több kéziratról s levélről a jövő számban.

Főmunkatárs: HOLLÓ.